

ἡ ἀποῖνεται (συνών. τῇ προηγουμένῃ. ἡ ἀποῖνεται = ἐκ τοῦ ἡ ἀποῖνεται) Χαλδ. *Συνήθισε νὰ γίνεται, δὲν ἀπογίνεται* (ἐπὶ κακῶν ἔξεων μὴ δυναμένων νὰ ἐξαλειφθοῦν, δευτέρᾳ φύσει ἢ συνήθειᾳ) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) *Συνών. ξεγίνομαι.* 2) Ἐξασθενῶ, ἐξαντλοῦμαι, φθίνω Κύθηρ. Κύπρ. Λέσβ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.) — *Λεξ. Αἰν.* : Ἐποῖνθησεν πολ-λὰ πού τὴν ἀρρώσκειαν Κύπρ. *Συνών. ἀπογινίσκομαι.* β) Παρακμάζω, γηράσκω Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Ἀπόγινε τώρα αὐτὸς Λακων. Ἐσὺ γίνεσαι κ' ἐγὼ ἀπογίνουμαι Κερασ. || Φρ. Ν' ἀποῖνσαι κὶ ἀπομύνεις! (νὰ παρακμάσης καὶ ν' ἀπομείνης διαρκῶς ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ! ἀρὰ) Τραπ. Χαλδ. Πβ. ἀπογερονῶ.

3) Λαμβάνω ἐκβασίν τινα, ἀποβαίνω, καταντῶ, ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων κοιν. καὶ Τσακων. : Τί ἀπέγινε τὸ ζήτημα - ἡ δουλειά - ἡ δίκη; κττ. Τί θ' ἀπογίνω μὲ τόσα παιδιὰ καὶ χωρὶς δουλειά; Τί θ' ἀπογίνῃ μὲ τὰ μυαλὰ ποῦ ἔχει; κοιν. Τὸ ἀπονάτε ὃ ἔζη ντι; (τί ἀπέγινεν ὁ υἱός σου;) Τσακων. || Ἄσμ.

Μὰ δὲν ἤξερω, μάθια μου, τὸ τί ἐποῖνῃκα, γιὰ πῆρε δη γιὰ πῆρε δο γιὰ ἐπιχωριστήκα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Καὶ ἀπροσώπ., συμβαίνει κοιν. : Τί θ' ἀπογίνῃ; Τί ἀπέγινε; 4) Ἀποτελειοῦμαι, ἀποπερατοῦμαι κοιν. : Ἀπόγινε τὸ ἄσπρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπόγινε ὁ τρύγος.

β) Ὁριμάζω, ἐπὶ καρπῶν κοιν. : Ἀπόγιναν τὰ σῦκα - τὰ σταφύλια κττ. *Συνών. γίνομαι.* γ) Ψήνομαι, βράζω τελείως πολλαχ. : Ἠπόγιναν τὰ ροβίδια Σίφν. 5) Γίνομαι μὲ τὸ παραπάνω, ἐπὶ κακοῦ, χειροτερεύω σύνθηθ. : Ἦταν μεθύστακας, μὰ τώρα ἀπόγινε. Αὐτὸ τὸ παιδί ἀπόγινε. Ἀπόγινε τώρα ὁ κόσμος σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, τό φαγε κὶ ὁ γάιδαρος κὶ ἀπόγινε (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων) Αἰγιν. || Ἄσμ.

Τουρλὸ ἤμουν κὶ ἀπογίνηκα, τὸ νοῦ μου δὲν τὸν ἔχω, ἐλπίδα πλέον ἀπὸ σὲ κάμμιὰ δὲν ἀπαντέχω

Ἡπ.

ἀπογιώνω Κάμπ. Μετοχ. ἀπογιωμένος Σύμ. ἀπουγιωμένους Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γιῶνω.

1) Σκουριάζω τελείως, φθείρομαι, κατατήκομαι Κάμπ.

2) Μετοχ., σκουριασμένος, ρυπαρός, συνήθως ὑβριστικῶς Λέσβ. Σύμ. : Φρ. Ξερός κὶ ἀπογιωμένος! Σύμ.

ἀπογκαβίζω ἀμάρτ. ἀποκαιδίζω Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκαβίζω, παρ' ὃ καὶ καιδίζω.

Ἀλληθωρίζω τελείως, γίνομαι τελείως παραβλήψ : Παροιμ.

Ὅποιος μὲ στραβὸ καθίσῃ | τὴν αὐγίτῃ ἀποκαιδίζει (ὃ συναναστρεφόμενος μὲ κακοὺς θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς κακός. *Συνών. παροιμ. ὅποιος κάτση μὲ στραβὸ τὸ πρῶι ἀλληθωρίζει*).

ἀπογκαρδίζω ἀμάρτ. ἀποκαρδίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκαρδίζω.

Τελειώνω τὸ τύλιγμα τοῦ ὑφανθέντος ὑφάσματος εἰς τὸ γκάρδι, τὸν ἄξονα τοῦ ἀργαλειοῦ : Ὅ,τι κὶ ἀπογάρδιωσά το.

ἀπογκρεμίζω Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 72 — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκρεμίζω.

Κρημνίζω τελείως, κατακρημνίζω ἐνθ' ἄν. : Ὅλος ὁ βράχος ἀπογκρεμίστη Μάν. Τὸν ἀπογκρεμίσανε τὸν τοῖχο *Λεξ. Πρω.* Ὁ τοῖχος ἀπογκρεμίστηκε *Λεξ. Δημητρ.* || Ποίημα.

Τὸ χέρι τοῦ ξολοθρεμοῦ τὸ βάζει ἀπάνον 'ς ὅλα κὶ ὅ,τι θωρεῖ ποῦ ῥάγισε σεισμός τ' ἀπογκρεμίζει ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόγκρεμος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπόγκρεμος Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπόκρημνος.

1) Κρημνώδης, ἀπόκρημνος πολλαχ. : Ξακολονθοῦμε τὸν ἀδιάβατο κὶ ἀπόκρημο δρόμο Κρήτ. Ψηλοθώρητο βουνό, ἴσο σὰ μαχαίρι κὶ ἀπόγκρημο Μποῆμ Ντόπ. *ζωγραφ. 25* 2) Μεταφ. ἀπροστάτετος, δυστυχῆς (οἶονεὶ ὁ κατὰ κρημνῶν φερόμενος), ἐπὶ ὄρφανῶν καὶ χηρῶν Πελοπν. (Μάν.) : Εἶναι κὶ αὐτὴ ἡ καημένη μὲ ἀπόγκρημη γυναῖκα. 3) Ὡς οὖσ., τόπος κρημνώδης, κακοτοπιὰ Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ. Δημητρ.* : Ἐδῶ εἶναι ἀπόγκρεμος Λακων. *Συνών. γκρεμός.*

ἀπογλακῶ Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλακῶ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 1059 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

1) Καταδιώκω τινὰ δρομαίως, κυνηγῶ τινα τρέχων ἐνθ' ἄν. : Τὸν ἀπογλάκησα, ἀλλὰ δὲ δὸν ἔπιασα Κρήτ. || Ἄσμ. Μπαίνουν καὶ τοσοὶ ζυγώνουνε κὶ ὥσὰ δουλλὰ πετοῦσι καὶ τοσοὶ ἀπογλακούσανε καὶ παίρνουν ἴσια μέσα αὐτόθ.

Ἐξε τὸν καταφτάζανε καὶ τὸν ἀπογλακοῦνε

αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «καὶ σὰ θεριὸ τσ' ἀπογλακῇ, σὰ δράκως τοσοὶ ζυγώνει». 2) Τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ παιδιῶν Κρήτ. 3) Ἀπαυδῶ τρέχων Κρήτ. : Ἀπογλάκησα πρὶ ἀπὸ τὸ δρόμο. 4) Μεταφ. παρακμάζω σωματικῶς καὶ διανοητικῶς Κρήτ. : Αὐτὸς ἀπογλάκησε.

ἀπογλᾶνταρίζω Πόντ. (Κερασ.) Μέσ. ἀπογλᾶνταρίζομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *γλᾶνταρίζω.

Καθιστῶ τι γλοιῶδες, βλεννώδες. Καὶ μέσ. καθίσταμαι γλοιώδης, βλεννώδης, ἐπὶ σαρκῶν ἢ σωμάτων ζῶων νεκρῶν ἐνθ' ἄν. : Ἀπογλᾶνταρισμένον ψάριν - ὀκνῶν Οἶν. Χαριὰ ἀπογλᾶνταρισμένα Κερασ.

ἀπογλείμιδο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἀπόγλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιδο < -ίδι.

Τὸ ὑπόλειμμα σάπωνος χρησιμοποιηθέντος. *Συνών. ἀπόγλυσμαν, ἀπογλύσμιν 1, ἀπολειφάδι, ἀποσάπουνο.*

ἀπογλείφω Χίος — *Λεξ.* Ἐλευθεροῦδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Μετοχ. πογλειμμένος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλείφω.

1) Γλείφω, λείχω τι ἐντελῶς Χίος — *Λεξ.* Ἐλευθεροῦδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Πεῖνα ποῦ τὴν εἶχε! ἐπόγλειψε τὸ πιάττο! Χίος. Πβ. *ἀναπογλείφω, γλείφω. 2) Μετοχ., λιποσάρκος, ισχνός Κύπρ. : Φρ. Βρέ, πογλειμμένε τοὺς ἀνεράδους! (τῶν νεράιδων, ἀπὸ τὰς νεράιδας. Πιστεύεται ὅτι τοὺς τοιοῦτους λιποσάρκους ἄνδρας ἢ συνηθέστερον βρέφη τοὺς γλείφουν αἱ νεράιδες καὶ τοὺς καθιστοῦν τοιοῦτους). *Συνών. ἀδύνατος 1 β, ἄθροφτος 2, ἀπάστωτος 2, ἀπάχετος, ἄπαχος 1, ἄτροφος, λειανός.*

ἀπογλιστρῶ Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλιστρῶ.

Ὀλισθαίνω : Ἐκεῖ ἀπογλιστρᾷ ὁ γέρος καὶ πέφτει μέσα 'ς τὴ θάλασσα (ἐκ διηγ.) *Συνών. γλιστρῶ, ξεγλιστρῶ.*

ἀπογλουπίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλουπίζω.

